

SXEDIO.369

25.10.1958: Ο ΚΩΣΤΑΣ ΛΟΪΖΟΥ, ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΔΡΑΚΟΥ, ΠΕΘΑΝΙΕΙ ΜΕΣΑ ΣΕ ΦΡΙΚΤΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ ΑΠΟ ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ ΠΟΥ ΥΠΕΣΤΗ ΣΕ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ ΚΑΜΠΟΥ

Ο Κώστας Λοΐζου γεννήθηκε στο Μαραθόβουνο και πήρε μέρος σε πολλές επιχειρήσεις με την ομάδα του Μάρκου Δράκου στην περιοχή Καλοπαναγιώτη.

Στα μέσα του Γεννάρη του **1958** με την ομάδα του Μάρκου Δράκου μετακινήθηκε στην περιοχή Σολέας όπου στις **18** Ιανουαρίου **1957** έπεσαν σε ενέδρα στο Σινά Όρος, στην οποία σκοτώθηκε ο Μάρκος Δράκος.

Ο ίδιος διέφυγε τον κίνδυνο και μετακινήθηκε στον Κάμπο.

Τον Οκτώβρη του **1958** οργάνωσε επίθεση εναντίον του Αστυνομικού Σταθμού Κάμπου. Δεν πρόσεξε όμως ότι μέσα στο μπάνιο του κτιρίου υπήρχαν αναμμένα κάρβουνα και σαν αυτός έχυσε βενζίνη για να αναφλεγεί μετά τις εκρήξεις των βομβών που τοποθέτησε τον περιέζωσαν οι φλόγες και υπέστη σοβαρά εγκαύματα.

Ο Λοΐζου έπεσε σε μια δεξαμενή με νερό για να μπορέσει να απαλλαγεί από τη φωτιά, αλλά ήδη το κορμί του είχε πάθε σοβαρά εγκαύματα. Πέθανε αργότερα στον Κάμπο παρά τις προσπάθειες των συναγωνιστών του να τον βοηθήσουν.

Σε αφήγηση τους η Δέσποινα και η Ανδρούλα Ζαχαρίου ανέφεραν για τις τελευταίες στιγμές του Κώστα Λοΐζου:

"Έμοιαζε με δένδρο καμένο και μαυρισμένο. Είχε φουσκώσει ολόκληρο το κορμί του. Τα χέρια του ήσαν χωρίς δέρμα. Δεν υπήρχαν ούτε μαλιά, ούτε φρύδια, ούτε ματόκλαδα. Τα μάτια του φουσκωμένα δεν έβλεπαν. Η φωτιά είχε σβήσει φαινομενικά από το νερό της δεξαμενής. Στην πραγματικότητα όμως έζωνε ολόκληρο το κορμί του συνεχώς. Όταν προσπαθούσαμε να του

δώσωμε θάρρος κι ελπίδα μας απαντούσε: " Δεν είναι φόβος δεσποινίδες, είναι πόνος".

"Ποτέ δεν κυριευόταν από φόβο. Μια έγνοια είχε που τον έκαμνε να μην κοιμάται. Μήπως και συλληφθεί από τον εχθρό χωρίς να μπορέσει να προβάλει αντίσταση. Γι' αυτό και κάλεσε πιστό παλικάρι της ομάδας του, από τον Πύργο, να είναι πάντοτε κοντά του ένοπλος. Επιθυμία του ήταν αν προδοθεί να τον σκοτώσει για να μη συλληφθεί ζωντανός".

Ειδοποιήθηκε η Ουρανία Κοκκίνου κι ο γιατρός Κλείτος Ιακωβίδης που τον επισκέφθηκε στο σπίτι του Κώστα Πολυκάρπου από τον Κάμπο, όπου βρισκόταν. Διαπίστωσε ότι η κατάσταση του ήταν σοβαρή κι ότι χρειαζόταν ιατρική περίθαλψη ή τουλάχιστον μια νοσοκόμα να τον περιποιείται επιστημονικά.

Στις 5 Οκτωβρίου έφθασε η νοσοκόμα Παναγιώτα Πιτσιλλίδου από τα Καμινάρια. Η κατάσταση του άρχισε να βελτιώνεται. Τον επισκέφθηκαν επίσης οι γιατροί Σαρής, Κόκος Μιχαηλίδης και Βάσος Λυσσαρίδης. Ομως χρειαζόταν να μεταφερθεί σε κλινική για να υποβληθεί σε κατάλληλη θεραπεία.

Πέθανε τελικά στις 25 Οκτωβρίου κι οι συναγωνιστές του τον έθαψαν στον Κάμπο. Η σορός του εκτάφηκε μετά το τέλος του αγώνα και τα οστά του μεταφέρθηκαν στο χωριό του, το Μαραθόβουνο, τον Απρίλη του 1959.

Οι γονείς του δεν γνώριζαν για το θάνατο του. Η μητέρα του του όταν το πληροφορήθηκε τελικά απάντησε:

" Γιατί να μη μου το πουν. Περίμενα και τέτοια είδηση. Δεν τον έστειλα ούτε να σπουδάσει, ούτε για ταξίδι. Τον έστειλα στον πόλεμο".